

Vôňa ruží a šum motýlích krídiel

Hľadanie esencie vzťahu, ktorý vzniká pri spolupráci dvoch umelcov, napr. pri vzájomnej súhre dvoch hudobných nástrojov v rámci interpretácie hudobného diela, je mojou celoživotnou túžbou. Je to krehký a vzácny pocit, ktorý sa ťažko hľadá, lebo je to len jemná vôňa, či jemný šum v duši, nadchnutie spoločne vytvorenou krásou. Tejto ničím nenahraditeľnej esencie, ktorá sa ako láskavý a srdce naplňajúci pocit obohatený vzájomnou úctou zúčastnených a pre sluch znejúcim dielom, alebo pre oko vznikajúcou farbou, alebo pri hnetení masy vznikajúcim tvarom, je vo svete čím ďalej, tým menej. Medzi nami umelcami je čím ďalej väčšia bariéra spôsobená tzv. umelým systémom spoločnosti, technikou a masmédiami a darwinovským bojom „kto z koho“. Nakoniec je umelec nútený iba k tomu, aby prerážal hrubosťou a šokujúcim vonkajším imidžom bez skutočného vnútorného obsahu a citu. Vediač však o tom, že možno vonkajškové uznanie nie je tak z hľadiska ducha dôležité, ale skôr úprimná tvorba i keby stála ako osamotená voňavá ruža na lúke a nik by sa na ňu ani nepozrel, nie to ju ešte ovoňal. Alebo i keby bola iba ševelením motýlích krídiel, i tak by bola pre zem hodnotnejšia, tak ako je dokázané, že i jedno ich mávnutie ovplyvňuje celú zem. Všetko ostáva zachované, zvlášť to hodnotné v kronike ľudstva a pamäť ľudstva sa postupne má prerodiť na takú pamäť, v ktorej bude stačiť vnútorne sa preniesť do minulosti t.j. do tejto kroniky a objektívne to vidieť a zažiť. A teda spoluprežiť i tú ružu, ktorá bola kedysi na tej lúke osamotená. Pamäť dnešného človeka už zďaleka nie je tým, čím bola v minulosti, keď si bol človek schopný zapamätať dlhosiahle texty a tak sa prenášali z generácie na generáciu. Táto pamäť vyhasína, i keď klasické školy sa ju snažia vermomocne násilím udržať v človeku. Preto je skôr dôležitá vlastná zodpovednosť za talent, ktorý mi bol darovaný a i zodpovednosť, čo z neho tvorím a vysielam do sveta. A či ho som schopný/á niesť ďalej k tomu sociálnemu, či som schopní túto esenciu voní ruží a šumu motýlích krídiel spoluzažiť s niekým iným a teda spolutvoriť. To je ťažké, ale o to blaženejšie. Vyžaduje trpezlivosť voči umeleckej tvorbe, umeleckej interpretácii,

rešpekt,

úsilie, hľadanie, opakované prežívanie a tak jeho prehĺbenie, stretnutie a nájdenie si času pre umenie samotné a nie pre iné výhody. Možnosť zísť sa a uchopovať niečo spoločne umelecky a hľadať túto esenciu v nových sociálnych a na umení založených vzťahoch, by som chcela zrodiť touto školou, ktorú ako možnosť ponúkam. Cez ňu, verím, že bude možné znovuhládať ten čistý prameň, ktorý je skutočnou potrebou pre dušu, ktorú naša upadnutá spoločnosť tak veľmi potrebuje, - i keby zatiaľ ostala iba ako myšlienka, alebo i s nie veľa ľuďmi ako homeopatický liek. Verím, že neostane iba pri myšlienke a že sa pripojíte a začnete spoločne spolutvoriť. A tak vynikne možno raz komunita a neskôr hnutie ľudí, ktorí svojou silou prinesú niečo nové, zušľachtujúce do sveta a vrátia tak veľmi potrebnú hlbokú úctu posvätnej BYTOSTI UMENIA.,

Perla Perpetua Voberová